

Hovedorganisationer har jeg tænkt mig skulde være følgende: Grosserer-Societetets Komité, Provinshandelskammeret, De samvirkende Købmandsforeninger, De københavnske Handelsforeningers Fællesrepræsentation, der hver udpeger 1 Medlem, Industri- raadet og Fællesrepræsentationen for Industri og Haandværk, Landbrugsraadet og De samvirkende Fagforbund, der hver udpeger 2 Repræsentanter, og endelig Dansk Fiskeriforening og De samvirkende Husmandsforeninger, der hver udpeger 1 Medlem. Ved denne Sammensætning mener jeg, der er taget fornødt Hensyn til alle Sider, og at alle i Næringslovgivningen interesserede Parter er behørigt repræsenterede.

De to andre Paragraffer, §§ 2 og 3, indeholder kun de sædvanlige Bestemmelser angaaende Antagelse af lønnet Medhjælp til Kommissionen og om det Vederlag, der tilkommer Kommissionen.

Ifølge Lovforslaget er det, som jeg nævnte før, Kommissionens Opgave at undersøge og overveje Spørgsmaalet om en Revision af Næringslovgivningen, men dog saaledes at forstaa, at Kommissionen ikke vil være udelukket fra at optage til Behandling og Prøvelse ogsaa saadanne andre Spørgsmaal af næringsretlig Natur, som den under sit Arbejde maatte finde det naturligt og heldigt at inddrage under sine Overvejelser.

Med disse Bemærkninger skal jeg tildele mig at anbefale Lovforslaget til dette høje Tings hurtige og velvillige Behandling.

Johannes Jensen: Det er ofte sagt, at Loven af 29. December 1857 var et stærkt og voldsomt Brud paa det bestaaende, og mange har ment, at en lempeligere Overgang vilde have været heldigere. Det er jo Regelen, i alt Fald her i Landet, at det er Udviklingen og Livets Krav, der afføder Lovene, men om Næringsloven af 1857 har vi Lov til at sige, at den var næsten forud for sin Tid. Den var bygget paa en Idé, der vel hang nøje sammen med den frie Forfatnings bærende Ideer, men alligevel virkede stærkt, netop fordi den greb ind paa et Omraade, som berørte meget af det daglige Livs Virksomhed, nemlig Erhvervsforholdene. I Aarenes Løb har der været rejst mange Krav om Ændringer i den, og der har været nedsat en Kommission, hvis Forslag har været forelagt Rigsdagen, saaledes som nævnt af den højtærede Handelsminister, og saaledes som vi læser det i Bemærkningerne, men enten det nu var saa, at den gamle Lovs Bestemmelser havde deres Livskraft, der ikke kunde brydes af de nye Krav, eller det var,

fordi man ikke kunde blive enig om det nye, der skulde sættes i Stedet for det gamle, Resultatet blev det, at der hidtil ikke er kommet væsentlige Ændringer i den gamle Lov. Selv en Bestemmelse som den, der til at begynde med var meget omstridt, men som man dog, efterhaanden som Aarene gik, indrømmede var fejlagtig, en Bestemmelse, som selv de, den skulde beskytte, indrømmede havde virket i modsat Retning af, hvad Tanken med den var, nemlig Løbæltebestemmelsen eller Løbæltebestemmelserne, var der dog saa megen Livskraft i, at de holdt ud indtil i Fjor Vinter, indtil Februar i Fjor, da disse Bestemmelser endelig blev ophævet. Da Næringsloven af 1857 blev givet, var Forholdet jo det, at man havde tænkt sig disse Løbæltebestemmelser som værende rent midlertidige. F. Eks. Orla Lehmann indrømmede, at det var en Indretning, der stred imod selve Lovens Idé, fordi Handelens Aand, som Orla Lehmann sagde, nu en Gang er Friheden, og Løbælteindretningen er et Baand paa Friheden. Der er vel i Aarenes Løb foretaget enkelte Ændringer i Næringsloven. Den højtærede Handelsminister nævnte saaledes de Forandringer, der fandt Sted ved Beværterloven af 1912, men i Hovedsagen lever vi endnu under den gamle Næringslov af 1857. Vi erindrer alle, at det, der har været Strid om, og det, med Hensyn til hvilket der særlig har været rejst Krav, er Salg af Landbrugsprodukter, Torvehandelen og Markedsforholdene, og for vor Erindring, naar vi taler om Næringsloven, træder vel nok stærkest frem de Diskussioner, der tidligere saa at sige hvert Aar fandt Sted paa Haandværkerdelegeretmøderne, hvor man kritiserede det Forhold, at medens det var vanskeligt for en Haandværker at faa Tilladelse til at forene Haandværkerborgerskab med Handelsborgerskab, var det langt lettere for handlende at faa Tilladelse til at forene deres Borgerskab med Haandværkerborgerskab. Det er noget, som i Praksis dog er gaaet mere i Orden, vi hører ikke saa meget Tale om det som tidligere. — Vi erindrer ogsaa alle den Kamp, der har været ført om den Forrettedighed, som Beboerne i Hammerum og Lysgaard Herreder har haft til at falbyde Husflidsprodukter, Uldvarer, rundt omkring ved Dørene hele Landet over. Det er ogsaa et Spørgsmaal, der har været stærkt omdisputeret, men der er i saa Henseende ikke sket nogen Forandring.

Naar vi nu staar overfor Spørgsmaalet om en Revision af Næringsloven, er vi vistnok fra alle Sider enige om, at Kravet derom er vel begrundet. Den Udvikling, der paa